

— И дървено да е, ти да си гледалъ. — наежи се Гецата. — Не съмъ го крилъ!

— Ихъ! Шишко! Не можа да го сцепишъ съ чепика! — викна Ицката.

— Ще го сцепи той, ама щѣше да измете пепелака съ новитѣ дрехи! — рече Гецата. — Знаешъ ли колко съмъ се мжчилъ доде го направя!

— Мжчилъ си се ти! Лъжко! — крясна Кждрито. — Тъй и баба знае да троши яйца! Махай се отъ тука. Ще си намеришъ крѣсника!

— Брей! Много си лютъ! — намѣси се Гончо. — И ти направй такова яйце, че ела тогава крѣкай! Ти самичтъкъ го държа въ ржката си и не го позна, че е дървено. Майсторъ момчето!

— Вѣрно! — изцърка съ тънкото си гласче Милка. — Толкозъ яйца счупи, никой го не позна! — Дай ми го, бе Геца. Нека да е дървено. Ако ми го дадешъ, нѣма да те бие бате.

— Нека се опита! — отвърна Гецата.

— Недей се пери много! — запъна се Шишко. — Азъ да не съмъ съ новитѣ дрехи, ще ти дамъ да разберешъ! Я вижъ какво ми направи гашитѣ съ жълтъка!

— Да не си удрялъ толкова силно! — отвърна Гецата. — Гончо, нà ти яйцето. То е за тебе!

Гончо сграбчи дървеното яйце, засмѣ се до уши и викна:

— Геца, да живѣйшъ! Напредъ сега къмъ горнокрайцитѣ! Ни едно здраво яйце нѣма да имъ оставимъ!

И докато Гецата оправяше смачканата си шапка, Гончо летѣше вече къмъ горния край на малкия градецъ и размахваше въ ржка дървения борецъ.

Ранъ-Босилекъ.

